

Sygn. akt X K 547/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Agata Chyczewska

przy udziale Prokurator Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim K. S.

po rozpoznaniu w dniach 15.10.2015 r., 4.02.2016 r., 30.06.2016 r., 20.10.2016 r., 2.02.2017 r., 6.04.2017 r., 30.11.2017 r., 23.01.2018 r.

sprawy:

1. **R. K. (1)**, s. L. i C., ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

1. w nieustalonym okresie czasu jednak nie później niż od dnia 4.10.2011 r. w nieustalonym miejscu, nabył za kwotę 147.000 zł, pojazd marki B. (...) o nr (...), o wartości 62.791,18 Euro, pochodzący z przestępstwa kradzieży dokonanej w dniu 27-28.08.2011 r. na terenie Niemiec w miejscowości H. na szkodę (...) & CO.KG,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

2. w nieustalonym okresie czasu jednak nie później niż od dnia 11.11.2010 r. w nieustalonym miejscu przyjął samochód marki V. (...) o nr VIN (...), o wartości 32.500,02 Euro, pochodzący z przestępstwa kradzieży dokonanej w dniu 10.-11.10.2010 r. w miejscowości A. na terenie Niemiec, na szkodę (...) & CO.KG,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

2. **P. W.**, s. L. i M., ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie 27.01.2011 r. – 9.02.2011 r. w P. pomógł w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy w ten sposób, że w dniu 8.02.2011 r. przedłożył w Starostwie Powiatowym – Wydział Komunikacji w P. podrobione uprzednio przez inną ustaloną osobę pełnomocnictwo do odbioru dowodu rejestracyjnego samochodu marki B. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...), a następnie w dniu 9.02.2011 r. odebrał dowód rejestracyjny w/w pojazdu podpisując się na decyzji nr KO 5500002559/11, tym samym pomagając w rejestracji w/w pojazdu pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 30.11.-1.12.2010 r. na szkodę B. (...) w Danii

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w okresie od dnia 28.01.2011 r. do dnia 1.03.2011 r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą wyłudził poświadczenie nieprawdy w ten sposób, że dostarczył A. G. (1) poświadczające nieprawdę dokumenty wskazujące, iż właścicielem pojazdu V. (...) o nr VIN (...) był B. O. (1) m in. w postaci podpisanej przez B. O. (1) umowy kupna sprzedaży przedmiotowego pojazdu z dnia 22.03.2010 r. wskazującej na zakupienie przez B. O. (1) w/w pojazdu, wystawione na jego nazwisko pokwitowanie wskazujące na dokonanie opłat celnych za przedmiotowy samochód,

podrobiony dokument amerykański w postaci (...) o nr (...), tym samym doprowadzając do rejestracji w/w pojazdu pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem dokonanego w dniach 10.10-11.10.2010 r. w miejscowości A. na terenie Niemiec, na szkodę (...)&CO.KG,

tj. o czyn z art. 272 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

3. **Z. J. (1)** (J.), s. E. i W., ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 27.01.2011 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą wyłudził poświadczenie nieprawdy w ten sposób, że podstępnie wprowadził w błąd pracowników Starostwa Powiatowego w P. Wydział Komunikacji co do faktu, iż jest właścicielem pojazdu B. (...) o nr rej. (...) o nr (...) w ten sposób, że przedłożył w w/ w urzędzie poświadczające nieprawdę dokumenty w tym fakturę zakupu przedmiotowego pojazdu z dnia 16.03.2010 r. wskazującą na zakupienie przez niego w/w pojazdu, wystawione na jego nazwisko pokwitowanie wskazujące na dokonanie opłat celnych za przedmiotowy samochód oraz podrobione dokumenty amerykańskie w postaci (...) o nr (...), tym samym doprowadzając do rejestracji w/w pojazdu na swoje nazwisko,

tj. o czyn z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

przy zastosowaniu art. 4§1 k.k., na podstawie przepisów Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w dniu 30.06.2015 r.

I. uniewinnia oskarżonego **R. K. (1)** od popełnienia zarzucanych mu czynów;

II. oskarżonego **P. W.** uznaje za winnego popełnienia pierwszego zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 19§1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. w ramach drugiego zarzucanego mu czynu oskarżonego **P. W.** uznaje za winnego tego, że w okresie od dnia 28.01.2011 r. do dnia 1.03.2011 r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą posłużył się podrobionym dokumentem amerykańskim w postaci (...) o nr (...) poprzez dostarczenie go A. G. (1), czyn ten kwalifikuje z art. 270§1 k.k. i za to na mocy art. 270 § 1 k.k. wymierza mu karę roku pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 85 k.k., art. 86§1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego P. W. w pkt II-III wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt IV wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata;

VI. na mocy art. 71§1 k.k., art. 33§1 i 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. W. karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

VII. na podstawie art. 17§1 pkt 5 k.p.k. umarza postępowanie wobec oskarżonego **Z. J. (1)**;

VIII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W. kwotę 1446,48 zł (tysiąc czterysta czterdzieści sześć 48/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego Z. J. (1);

IX. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k., art. 632 pkt 1 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych /Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 r., ze zm./ obciąża oskarżonych P. W. i Z. J. (1) kosztami postępowania w częściach ich dotyczących, zaś kosztami postępowania w części dotyczącej R. K. (1) obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt X K 481/16

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony i ujawniony na rozprawie głównej materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 30 listopada 2010 roku na 01 grudnia 2010 roku dokonano kradzieży samochodu marki B. (...) o numerze nadwozia (...) i numerze rejestracyjnym (...) na szkodę B. (...) w Danii.

/dowód: dokumentacja dotycząca kradzieży pojazdu k. 160-165 akt X K 355/13/

Na początku 2011 roku Z. J. (1) za namową swojego znajomego A. C. zgodził się wziąć udział w rejestracji pojazdu marki B. (...) i wystąpić w tej procedurze jako właściciel pojazdu. Za pomoc miał otrzymać litr wódki. W tym celu podpisał pełnomocnictwo datowane na dzień 24 stycznia 2011 roku dla A. K. zajmującej się rejestracją pojazdów w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez swojego siostrzeńca – Ł. B., do dokonywania „czynności związanych z rejestracją pojazdu marki B. (...) nr VIN (...)”. Na podstawie udzielonego jej pełnomocnictwa A. K. wniosła o rejestrację zrzeczonego pojazdu na Z. J. (1) przedkładając do wniosku przekazane Z. J. (1) przez A. C., poświadczające nieprawdę dokumenty w tym fakturę zakupu przedmiotowego pojazdu z dnia 16.03.2010 roku wskazującą na zakupienie przez Z. J. (1) w/w pojazdu oraz wystawione na jego nazwisko pokwitowanie wskazujące na dokonanie opłat celnych za przedmiotowy samochód oraz podrobione dokumenty amerykańskie w postaci (...) o nr (...).

W dalszej kolejności A. C. podrobił dokument w postaci pełnomocnictwa Z. J. (1) dla P. W. datowany na dzień 08 lutego 2011 roku, do dokonania czynności „odbioru dowodu rejestracyjnego pojazdu marki B. (...) nr VIN (...)” – poprzez nakreślenie na nim podpisu zleceniodawcy (...). Legitymując się wskazanym pełnomocnictwem, mając świadomość jego nieautentyczności P. W. w dniu 09 lutego 2011 roku odebrał w Starostwie Powiatowym w P. decyzje nr (...) o zarejestrowaniu pojazdu marki B. (...) nr VIN (...) i wydaniu dowodu rejestracyjnego dla tego pojazdu oraz tablic rejestracyjnych. Dokumenty te, podobnie jak sam pojazd nigdy nie znalazły się w posiadaniu Z. J. (1).

/dowód: zeznania A. K. k. 515-517 akt X K 355/15; k. 217-218;

zeznania świadka Ł. B. k. 551-554 akt X K 355/15;

częściowo wyjaśnienia Z. J. (1) k. 807 akt X K 355/15; k. 71-72;

opinie kryminalistyczne z zakresu badań dokumentów k. 832-871, 877-896, 898-928 akt X K 355/15;

protokół oględzin rzeczy – dokumentów k. 964-1043/

W dniu 11 lipca 2011 roku funkcjonariusze (...) Biura (...) KGP w G. zatrzymali pojazd marki B. (...) nr VIN (...) celem jego sprawdzenia. W toku badań kryminalistycznych pojazdu ustalono, iż oznaczenie VIN pojazdu nie jest oznaczeniem fabrycznym i w rzeczywistości pojazd ten jest tożsamy z pojazdem skradzionym w dniu z 30 listopada 2010 roku na 01 grudnia 2010 roku B. (...) w Danii.

/dowód: opinia z zakresu badań mechanoskopijnych k. 178-183 akt X K 355/15;

protokół zatrzymania rzeczy k. 9-13 akt X K 355/15;

protokół oględzin rzeczy k. 15-16 akt X K 355/15/

W nocy z 10 na 11 października 2010 roku w miejscowości A. dokonano kradzieży samochodu marki V. (...) o numerze nadwozia (...) i numerze rejestracyjnym AB-Vz 25, o wartości 32.500,02 Euro, na szkodę (...) & CO.KG.

/dowód: dokumentacja dotycząca kradzieży pojazdu k. 220-232 akt X K 355/13/

Wskazany, pochodzący z kradzieży samochód marki V. (...) na początku 2011 roku znajdował się w posiadaniu P. W., który następnie umówił się ze swoim znajomym – B. O. (2), że ten zarejestruje rzeczony pojazd na swoje nazwisko. W tym celu P. W. wziął dowód osobisty B. O. (1) i zwrócił mu ten dokument dopiero po kilku godzinach. Jednocześnie dał B. O. (2) do podpisania umowę sprzedaży pojazdu marki V. (...), gdzie dane B. O. (1) wpisano w miejscu przeznaczonym dla sprzedającego, zaś dane kupującego nie były jeszcze wpisane. Za opisana przysługę B. O. (1) dostał od P. W. 1.000 zł.

W dalszej kolejności zakupem tego samochodu zainteresowała się A. G. (1), która zobaczyła go na jednej ze stacji benzynowych, podróżując wspólnie ze swoim konkubentem R. K. (1). Do zakupu wskazanego pojazdu przez A. G. (2) doszło w dniu 27 stycznia 2011 roku – przy dokonaniu tej czynności P. W. posłużył się przy tym umową podpisaną uprzednio przez B. O. (1). Następnie P. W. przekazał A. G. (2) poświadczające nieprawdę dokumenty wskazujące, iż właścicielem pojazdu V. (...) o nr VIN (...) był B. O. (1) m in. w postaci w postaci podpisanej przez B. O. (1) umowy kupna sprzedaży przedmiotowego pojazdu z dnia 22.03.2010 r. wskazującej na zakupienie przez B. O. (1) w/w pojazdu, wystawione na jego nazwisko pokwitowanie wskazujące na dokonanie opłat celnych za przedmiotowy samochód, podrobiony dokument amerykański w postaci (...) o nr (...).

A. G. (1) posłużyła się wskazanymi dokumentami składając je w Urzędzie Miejskim w T., co skutkowało wydaniem w dniu 17 lutego 2011 roku decyzji w przedmiocie zarejestrowania tego samochodu na jej nazwisko i wydaniem jej dowodu rejestracyjnego oraz tablic rejestracyjnych nr (...). A. G. (2) sporadycznie używała w/w pojazd swojemu konkubentowi R. K. (1).

/dowód: zeznania świadka B. O. (1) k. 573-577 akt X K 355/15;

zeznania świadka A. G. (1) k. 42-45, 952-953 akt X K 355/15; k. 145-145;

wyjaśnienia R. K. (1) k. 957-958 akt X K 355/15; k. 72-74;

opinia z zakresu badań mechanoskopijnych k. 173-177 akt X K 355/15;

protokół zatrzymania rzeczy k. 37-41 akt X K 355/15;

protokół oględzin rzeczy k. 30-35 akt X K 355/15;

decyzja o rejestracji pojazdu k. 157-158 akt X K 355/15;

informacja z Biura Międzynarodowej (...) Policji KGP k. 204-205 akt X K 355/15;

protokół oględzin dokumentów k. 1044-1090 akt X K 355/15;

umowa kupna k. 1110 akt X K 355/15/

W nocy z 27 na 28 sierpnia 2011 roku w H. dokonano kradzieży samochodu marki B. (...) o numerze nadwozia (...), na szkodę (...)&CO.KG.

/dowód: dokumenty dotyczące kradzieży pojazdu marki B. (...) k. 369-383 akt X K 355/15/

R. K. (1) od dłuższego czasu szukał dla siebie, celem jego zakupienia samochodu marki B. (...). W tym celu przeglądał portale gdzie zamieszczane są oferty sprzedaży samochodów i bywał na giełdzie w P.. Wreszcie jesienią 2011 roku na giełdzie w P. zauważył pojazd odpowiadający jego oczekiwaniom - marki B. (...) o nr VIN (...). Przed jego zakupem, chcąc upewnić się, że samochód ten pochodzi z legalnego źródła, sprawdził numery VIN pojazdu i ustalił, że nie figuruje on w bazie samochodów skradzionych na terenie Stanów Zjednoczonych. Nadto bezpośrednio przed dokonaniem zakupu pojechał nim do serwisu (...) w G. oraz na pobliski Komisariat Policji – w obu tych miejscach otrzymał zapewnienie, że samochód nie pochodzi z kradzieży. W związku z powyższym R. K. (1) w dniu 21 września 2011 roku dokonał zakupu wskazanego pojazdu od osoby podającej się za J. J., za kwotę 147.000 zł.

Pojazd marki B. (...) zakupiony przez R. K. (1) został zatrzymany w dniu 04 października 2011 roku przez funkcjonariuszy (...) Biura (...) KGP w G., gdy znajdował się w warsztacie samochodowym należącym do Z. O. (1). W toku badań kryminalistycznych pojazdu ustalono, iż oznaczenie VIN pojazdu nie jest oznaczeniem fabrycznym i w rzeczywistości pojazd ten jest tożsamy z pojazdem skradzionym w dniu z 27 na 28 sierpnia 2011 roku w (...)&CO.KG.

/dowód: wyjaśnienia R. K. (1) k. 957-958 akt X K 355/15; k. 72-74;

zeznania świadka J. J. k. 667-670 X K 355/15 ;

zeznania świadka Z. O. (2) k. 242-245 akt X K 335/15;

opinia z zakresu badań mechanoskopijnych k. 338-342, 343-348 akt X K 355/15;

protokół przeszukania k. 239-241 akt X K 355/15;

protokół oględzin rzeczy k. 237-238 akt X K 355/15;

dokumenty dotyczące pojazdu marki B. (...) k. 591-646 akt X K 355/15

protokół oględzin dokumentów k. 1091-1105 akt X K 355/15;

umowa kupna k. 1109 akt X K 355/15;

opinia z zakresu wyceny ruchomości k. 304-318; 348-351; 402-412

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego P. W. oświadczył, iż rozumie treść stawianych mu zarzutów i nie przyznaje się do popełniania zarzucanych mu czynów. Przyznał przy tym, iż zna R. K. (1) i jego konkubinę, jednak nigdy nie sprzedawał im samochodu.

/vide: w wyjaśnienia oskarżonego P. W. k. 933-934 akt X K 355/15 /

Z. J. (1) wyjaśniając w charakterze podejrzanego podał, iż nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu i stwierdził, że odbierał w prawdzie i podpisywał jakieś dokumenty na prośbę A. C., jednak nie wie co to dokładnie było.

Swoje oświadczenia i wyjaśnienia podtrzymał następnie w toku rozprawy.

/vide: wyjaśnienia oskarżonego Z. J. (1) k. 807 akt X K 355/15; k. 71-72 /

R. K. (1) słuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego oświadczył, iż rozumie treść stawianych mu zarzutów i nie przyznaje się do popełniania zarzucanych mu czynów. Podkreślał, iż sprawdził dokładnie samochód marki B. przed jego zakupem i nic nie wskazywało, by pochodził on z kradzieży. Odnosząc się do drugiego ze stawianych mu zarzutów, podał, iż jedynie sporadycznie korzystał z pojazdu swojej konkubiny.

W toku rozprawy podtrzymał treść swoich oświadczeń i depozycji.

/vide: wyjaśnienia oskarżonego R. K. (1) k. 957-958 akt X K 355/15; k. 72-74/

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień odwołując się do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

P. W. ma wykształcenie średnie. Jest kawalerem i ma na utrzymaniu jedno małoletnie dziecko. Pracuje jako mechanik samochodowy osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 1.500-2.000 zł miesięcznie. Był uprzednio karany.

/dowody: dane o karalności k. 455-458

dane osobopoznawcze k. 933/

Z. J. (1) zmarł w toku postępowania w dniu 12 kwietnia 2015 roku.

/dowody: informacja z PESEL-SAD k.469-470 259/

R. K. (1) ma wykształcenie średnie. Posiada troje dzieci pozostających na jego utrzymaniu. Prowadzi własną działalność gospodarczą osiągając z tego tytułu dochód w wysokości około 4.000 zł miesięcznie. Stan jego zdrowia jest dobry; nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Był uprzednio karany.

/dowody: dane o karalności k. 957;

dane z rozprawy k. 70;

dane osobopoznawcze k. 452-454/

Sąd zważył, co następuje:

Poddając szczegółowej analizie przeprowadzone i ujawnione w toku rozprawy głównej dowody, Sąd doszedł do przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie daje podstaw do przypisania R. K. (1) sprawstwa zarzucanych mu czynów. Jednocześnie Sąd uznał za zasadne przypisanie P. W. sprawstwa czynu kwalifikowanego z art. 19§1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz czynu z art. 270 § 1 k.k.

Jak wynika natomiast z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oskarżony Z. J. (1) zmarł w dniu 8 grudnia 2017 roku. W związku z powyższym zgodnie z treścią art. 17 § 1 pkt. 5 k.p.k., w myśl którego postępowania nie wszczyna się, a wszczęte umarza w razie śmierci oskarżonego, Sąd orzekł jak w punkcie VII wyroku.

Odnosząc się do treści zeznań i wyjaśnień A. G. (1) Sąd uznał, że zasadniczo nie sposób zakwestionować ich wiarygodności. Opisała ona rzeczowo w jakich okolicznościach nabyła samochód marki V. (...), podkreślając, że przed zakupem nie sprawdziła dokładnie jego pochodzenia, co korelowało z faktem przyznania się przez w/w do popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. oraz z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Jednocześnie Sąd stwierdził, iż na ocenę wiarygodności zeznań A. G. (1) nie miała wpływu okoliczność wystąpienia nieznaczących różnic między jej depozycjami z dnia 18 lipca 2011 roku i tymi z rozprawy z dnia 04 lutego 2016 roku. Ostatnie z zeznań świadka dzielił bowiem od zdarzenia długi okres, logiczne w świetle wskazań doświadczenia życiowego było więc, że w dniu 04 lutego 2016 roku nie pamiętała już dokładnie jego przebiegu. Podobnie Sąd za polegające na prawdzie uznał twierdzenia A. G. (1) w przedmiocie sporadycznego przekazywania rzeczowego pojazdu do korzystania R. K. (1) – świadek pozostawał z oskarżonym w bliskich relacjach – w konkubinacie – naturalnym było zatem, że użyczała czasem pojazdu swojemu partnerowi, zwłaszcza wobec pozostawania przez świadka w inkryminowanym czasie w zaawansowanej ciąży, co utrudniało jej samej jazdę.

Zastrzeżeń Sądu nie wzbudziły zeznania B. O. (1). Zdaniem Sadu świadek, wyjaśniając w nich w jaki sposób na dokumentach związanych z pojazdem marki V. (...) widnieją jego podpisy, nie starał się ukrywać niekorzystnych dla siebie informacji. Podał w tym względzie wprost, że na prośbę P. W., (którego bez zastrzeżeń rozpoznał na okazanej mu tablicy poglądowej) występował jako tzw. „słup”. W konsekwencji Sąd przyjął, iż depozycje świadka w zakresie w jakim były istotne dla postępowania, w całości polegały na prawdzie. Jednocześnie Sąd uznał, że w okolicznościach w jakich doszło do przekonania B. O. (1), by pozwolił zarejestrować na swoje nazwisko wskazany wyżej pojazd, ten z łatwością mógł domyślić się, że pochodzi on z nielegalnego źródła. Zapewnienia świadka, iż był pewny co do legalnego pochodzeniu samochodu uznano za niewiarygodne, niemniej jednak okoliczność ta mogła mieć znaczenie wyłącznie dla ewentualnej oceny sprawstwa samego B. O. (1), to zaś nie było przedmiotem niniejszego postępowania.

Analizując twierdzenia J. J. Sąd stwierdził, iż zaprzeczenia świadka, że na dokumentach odnoszących się do pojazdu B. (...) nie widnieją jego podpisy polegały na prawdzie. Okoliczności te potwierdziły wnioski zaprezentowane w opinii z zakresu badań dokumentów z dnia 22 września 2012 roku.

Sąd nie znalazł podstaw, by zakwestionować wiarygodność zeznań Z. O. (2), u którego, w prowadzonym przez niego warsztacie samochodowym, dokonano w dniu 04 stycznia 2011 roku zatrzymania pojazdu marki B. (...) o nr (...). Świadek rzeczowo wyjaśnił, w jakich okolicznościach wszedł w posiadanie rzeczowego samochodu podając, że przyprowadził go do warsztatu R. K. (1), jego twierdzenia nie zostały zaś podważone przez inne uznane za wiarygodne dowody przeprowadzone w sprawie.

Podobnie Sąd nie znalazł zastrzeżeń do zeznań A. K., która wyjaśniła w jakich okolicznościach otrzymała pełnomocnictwo wystawione przez Z. J. (1) do zarejestrowania pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sąd analizując treść wypowiedzi świadka doszedł do przekonania, iż są one szczerze – A. K. dokładnie opisała bowiem zadania jakie realizuje w ramach świadczonej na rzecz swojego siostrzeńca – Ł. B. pracy. W tym względzie wprost podała, iż zajmowała się rejestracją licznych pojazdów otrzymując od swojego siostrzeńca wystawione dla niej pełnomocnictwa, rzadko mając przy tym kontakt z wystawcami rzeczonych pełnomocnictw. W toku postępowania nie doszło do podważenia słów świadka, Sąd uznał je zatem za miarodajne dowody na przytoczone okoliczności.

Z zeznaniami A. K. w pełni korespondowały zeznania Ł. B., który opisał, na czym dokładnie polega prowadzona przez niego działalność gospodarcza, w ramach której trudni się rejestrowaniem pojazdów na zlecenie klientów. Jednocześnie Sąd zauważył, iż zarówno zeznania Ł. B., jak i A. K. nie miały większego znaczenia dla sprawy, z uwagi na liczbę przeprowadzanych rejestracji, żadne z nich nie było bowiem w stanie odnieść się konkretnie do tej dotyczącej pojazdu marki B. (...) wskazanego zarzutem.

Sąd ujawnił nadto bez odczytywania w trybie art. 394 § 2 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 i 2 k.p.k. wyjaśnienia A. C. złożone w roku postępowania o sygn. akt X K 355/13. Wyjaśnienia te nie przyczyniły się jednak do dokonania ustaleń w spraw w/w odmówił w nich bowiem ustosunkowywania się do stawianego mu zarzutu.

Sąd nie znalazł też podstaw, by podważyć wiarygodność opinii z zakresu badań dokumentów z dnia 31 stycznia 2013 roku, 09 lutego 2013 roku i z dnia 18 marca 2013 roku oraz opinii z zakresu badań mechanicznych nr (...), nr (...), Nr (...). Opinie te nie budzą w ocenie Sądu wątpliwości. Zostały one sporządzone przez biegłych w zakresie ich specjalności zawodowych, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia. Zaprezentowane zaś wnioski korespondują z całością materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny. Z tych względów, Sąd uznał je za miarodajne dowody na przytoczone okoliczności i dokonał ustaleń w powyższym zakresie również na ich podstawie.

Przechodząc do oceny dowodu w postaci opinii biegłego L. A. z zakresu szacowania wartości ruchomości – jego analiza dokonana zgodnie z wytycznymi zawartymi w art. 7 k.p.k. doprowadziła Sąd do konkluzji, iż nie sposób uznać go za w pełni miarodajny. Konfrontacja wskazań opinii głównej oraz wydanej następnie opinii uzupełniającej uzasadnia stwierdzenie, iż biegły nie brał pod uwagę wszystkich okoliczności sprawy, jak to, w jakich warunkach doszło do zakupu ruchomości będącej przedmiotem opinii, tj. od dealera, czy też od indywidualnego sprzedawcy. W konsekwencji przyjmowane przez biegłego współczynniki i korekty wyliczeń jawiły się jako nieadekwatne, co skutkowało koniecznością powołania kolejnego biegłego specjalisty w tej dziedzinie.

Odmienne oceniono natomiast opinię wydaną w sprawie przez biegłego z zakresu szacowania wartości ruchomości – R. D.. Z opinii tej wynika, iż biegły kompleksowo przeanalizował materiał dowodowy, badając każdą z prawdopodobnych wersji wydarzeń. Powyższe świadczyło o zachowaniu przez biegłego pełnego obiektywizmu i staranności w wywiązaniu się z powierzonego mu zadania. Mając na względzie powyższe, Sąd uznał opinie biegłego R. D. za miarodajny dowód w sprawie. Z opinii wynikało natomiast, iż biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności zakupu pojazdu marki B. (...) wskazanego w pierwszym ze stawianych R. K. (1) zarzutów, jak również mając na uwadze niewiadome, w postaci nieznanego zakresu jego wcześniejszych ewentualnych napraw, szacowana wartość

tego samochodu winna wahać się między 145.200 zł a 171.400 zł brutto. Ustalenia opinii miały natomiast istotny wpływ dla weryfikacji linii obrony oskarżonego R. K. (2), o czym szerzej poniżej.

Sąd nie znalazł również podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów min. w postaci: danych o karalności, danych osobopoznawczych, protokołów znajdujących się w aktach sprawy oraz decyzji nr (...). Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią zeznań świadka oraz co do zasady wyjaśnień oskarżonego, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

Jednocześnie Sąd dokonał również w niniejszej sprawie ustaleń na podstawie dokumentów w postaci umów i pełnomocnictw, jak i pokwitowania wskazującego na dokonanie opłat celnych oraz dokumentu amerykańskiego (...). Dowody te mają szczególny charakter, gdyż w korelacji ze wskazaniami opinii z badań technicznych dokumentów, stanowią jedną z podstaw do ustalenia sprawstwa P. W. w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 270 k 1 k.k.

Mając na uwadze powyższe, Sąd za wiarygodne uznał wyjaśnienia R. K. (1). Odnosząc się do pierwszego z zarzucanych mu czynów oskarżony konsekwentnie podnosił, że wszechstronnie sprawdził pojazd marki B. (...) przed jego zakupem, wymieniając czynności, jakie przedsięwziął. Nadto R. K. (1) wskazał, że jego zastrzeżeń nie wzbudziła cena tego pojazdu. Twierdzenia oskarżonego w tym zakresie korespondowały zaś z treścią opinii biegłego R. D. nr (...), nie sposób było zatem podważyć ich wiarygodności. Podobnie oceniono wskazania oskarżonego w zakresie oddawania mu do korzystania pojazdu marki V. (...). Bezspornym było bowiem, iż samochód ten należał do jego konkubiny, zgodnie z elementarnymi wskazaniami doświadczenia życiowego należało zatem stwierdzić, że oskarżony miał możliwość częstego, krótkotrwałego użytkowania go. Okoliczności powyższej nie można natomiast utożsamiać z permanentnym przekazaniem mu rzeczowego samochodu, co sugeruje drugi ze stawianych oskarżonemu zarzutów. Dodatkowo podkreślenia wymaga, iż wyjaśnienia R. K. (3) w tym zakresie korelowały w pełni z zeznaniami A. G. (1), co stanowiło kolejny argument przemawiający za daniem im wiary.

Przechodząc do omówienia wyjaśnień Z. J. (1), Sąd na wstępie zauważył, iż oskarżony wyraźnie forsował w nich wersję wydarzeń, zgodnie z którą, przedkładając w dniu 27 stycznia 2011 roku poświadczające nieprawdę dokumenty i tym samym wprowadzając w błąd pracownika Starostwa Powiatowego w P. i wyłudzając od niego poświadczenie nieprawdy, nie był świadomy, iż bierze udział w przestępczym procederze. Powyższemu nie sposób jednak dać wiary, Z. J. (1) wskazywał bowiem jednocześnie w dniu 07 grudnia 2012 roku, że nie pytał nawet A. C. o nic, bo ten „i tak by mu nie powiedział prawdy” (k. 807 akt X K 355/13). Uwaga ta jednoznacznie wskazuje, iż mężczyzna, z którym Z. J. (1) współpracował w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy, nie był godny zaufania, oskarżony ewidentnie brał zatem pod uwagę, iż „przysługa” jaką mu wyświadczał polegała na dokonaniu czynu zabronionego. Nadto Z. J. (2) jako osoba dorosła, co do której brak było wątpliwości co do zdolności rozpoznawania znaczenia swoich czynów, musiał co najmniej podejrzewać, iż podpisując dokumenty związane z własnością samochodu niewiadomego pochodzenia, którego nigdy nie widział uczestniczył w próbie ukrycia jego nielegalnego pochodzenia. W konsekwencji Sąd uznał tłumaczenia oskarżonego we wskazanym zakresie za podniesione wbrew prawdzie w ramach obranej przez siebie linii odporny.

W kwestii wyjaśnień P. W., Sąd w całości poddał je w wątpliwość. O powyższym przesądził w szczególności fakt, iż w rażącej sprzeczności z zapewnieniami oskarżonego stały twierdzenia B. O. (1), który wprost podnosił, że na polecenie P. W. podpisał umowę kupna sprzedaży samochodu marki V. (...) z dnia 22 marca 2010 roku w miejscu przeznaczonym dla sprzedającego, gdzie pozostałe dane nie były jeszcze wpisane. Nadto przekazał mu też swój dowód osobisty. Miał przy tym pełną świadomość, że samochód ten pochodzi z nielegalnego źródła. Zaznaczenia wymaga, przy tym, iż B. O. (1) bez wahania rozpoznał oskarżonego na okazanej mu tablicy poglądowej, jednocześnie zaś brak było podstaw, by zakładać, iż między P. W. i świadkiem istniał konflikt uzasadniający działanie B. O. (1) na szkodę oskarżonego poprzez obciążanie go wbrew prawdzie. Odnosząc się natomiast do okoliczności związanych z popełnieniem pierwszego z zarzucanych oskarżonemu czynów, ten przedstawił kompletnie niespójną, zawierającą liczne braki logiczne wersję wydarzeń. Z jednej strony zapewniał bowiem, iż odbierając w dniu 09 lutego 2011 roku

dowód rejestracyjny samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) wyświadczył przysługę swojemu dobremu znajomemu, z drugiej zaś nie był w stanie przedstawić żadnych bliższych danych pozwalających ustalić personalia rzeczonoego kolegi – Rosjanina. Co więcej, z dokumentów związanych z rejestracją wskazanego pojazdu wynika jednoznacznie, iż oskarżony udał się do Starostwa Powiatowego w P. zarówno z dnia 08 lutego 2011 roku, jak i 09 lutego 2011 roku, co poddaje w wątpliwość jego wskazania w tym względzie, z których wynika jednoznacznie, że w Starostwie miał być tylko raz. W konsekwencji Sąd uznał, iż twierdzeniom oskarżonego nie sposób dać wiary i stanowią one wyłącznie próbę uchronienia się przez P. W. od odpowiedzialności karnej.

Na podstawie przedstawionej powyżej oceny materiału dowodowego, zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżonemu R. K. (1) nie sposób przypisać sprawstwa żadnego z zarzucanych mu czynów.

Odnosnie pierwszego z nich, zakwalifikowanego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Sąd na wstępie stwierdził, iż w oparciu o treść opinii biegłego z zakresu szacowania wartości ruchomości – R. D. należało wykluczyć, by wskazany w nim pojazd marki B. (...) przedstawiał mienie znacznej wartości, co skutkowało wyeliminowaniem z kwalifikacji czynu przepisu art. 294 § 1 k.k. w dalszej kolejności Sąd zauważył, iż nie sposób przyjąć, by R. K. (1) w nieustalonym okresie czasu jednak nie później niż od dnia 04 października 2011 roku w nieustalonym miejscu, nabył za kwotę 147.000 zł, pojazd marki B. (...) o nr (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży dokonanej w dniu 27/28 sierpnia 2011 roku na terenie Niemiec w miejscowości H. na szkodę (...) & CO.KG a tym samym, aby wyczerpał znamiona występku z art. 291 § 1 k.k. Stosownie do treści art. 291 § 1 k.k. przestępstwa tego dopuszcza się ten, kto rzecz (której wartość przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia, vide art. 122 § 1 k.w.) uzyskaną za pomocą czynu zabronionego, nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. Paserstwo z art. 291 k.k. jest przy tym przestępstwem umyślnym, może być popełnione zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym. Zamiar sprawcy nakierowany jest na uzyskanie władztwa nad rzeczą, jej przyjęcie, pomoc do zbycia lub ukrycia. Konieczna jest tu zatem świadomość, że rzecz została uzyskana za pomocą czynu zabronionego.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należało stwierdzić, że R. K. (1) bezpośrednio przed zakupem rzeczonoego pojazdu przedsięwziął liczne działania celem sprawdzenia jego pochodzenia, okoliczność ta nie została zaś zakwestionowana w toku postępowania. Nadto, jak wynika z opinii R. D. cena, którą oskarżony zapłacił za samochód winna być w okolicznościach sprawy uznana za adekwatną. Nie tylko nie sposób przypisać mu zatem działania w zamiarze bezpośrednim, ale również w zamiarze ewentualnym, co skutkować musi stwierdzeniem, iż R. K. (1) swoim zachowaniem nie wypełnił wszystkich znamion czynu zabronionego z art. 291 § 1 k.k.

Sąd w dalszej kolejności poddał pod rozważę, czy zachowanie oskarżonego opisane aktem oskarżenia nie realizowało znamion występku z art. art. 292 § 1 k.k. tworzącego typ podstawowy paserstwa nieumyślnego, różniący się od przestępstwa z art. 291 k.k. przede wszystkim stroną podmiotową. Strona podmiotowa charakteryzuje się tu istnieniem nieumyślności w odniesieniu do znamienia pochodzenia rzeczy z czynu zabronionego. Sprawca nie zdaje sobie sprawy z tego, że rzecz została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, choć może i powinien przypuszczać, że tak jest (Górniok (w:) Górniok i in., t. 2, s. 418-419). Należy jednak podkreślić, że znamiona czynności wykonawczej, jak nabycie, pomoc do zbycia, przyjęcie lub pomoc do ukrycia, są objęte umyślnością. Nieumyślność dotyczy tylko samego pochodzenia rzeczy. Kluczowe znaczenie przy wykładni komentowanego przepisu ma odnoszące się do strony podmiotowej znamię towarzyszących okoliczności, na podstawie których sprawca może i powinien przypuszczać, że rzecz została uzyskana za pomocą czynu zabronionego. Pojęcie to jest nieostre. Można jedynie stwierdzić, że są to okoliczności, na podstawie których sprawca ma możliwość powzięcia przypuszczenia, że rzecz pochodzi z czynu zabronionego. Nie chodzi tu o uzyskanie pewności, ponieważ wówczas sprawca dopuściłby się paserstwa umyślnego. Wystarczy możliwość powzięcia przypuszczenia. Tym bardziej znamiona omawianego czynu są wypełnione, jeżeli sprawca powziął wspomniane przypuszczenie. Okoliczności powinny mieć charakter obiektywny i winny być uświadomione przez sprawcę (Michalski (w:) Wąsek II, s. 1051 i n.; Mucha, Kilka..., s. 20; Dąbrowska-Kardas, Kardas (w:) Zoll III, s. 436). Okoliczności, o których mowa, mogą dotyczyć także osoby, od której sprawca otrzymał rzecz, a więc np. wiedzy sprawcy o jej uprzedniej karalności, wiedzy, czy popełniała ona w przeszłości przestępstwa, w wypadku kiedy sprawca nie zna tej osoby - jej wyglądu, młodego wieku (por. Peiper, Komentarz, s. 346). Okolicznością, o której mowa, jest także sytuacja, w której ma miejsce przekazanie rzeczy, np. nietypowe miejsce,

pora nocna (Michalski (w:) Wąsek II, s. 1051 i n.). Co więcej, w zakresie znamienia ukrycia rzeczy stwierdzenie, że sprawca mógł i powinien przypuszczać, iż zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego, jest stosunkowo łatwe. W sytuacji kiedy sprawca jest proszony o pomoc w ukryciu danej rzeczy, jest wysoce prawdopodobne, że rzecz nie jest legalnego pochodzenia.

Sąd mając zatem na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, uznał, że również i przypisanie oskarżonemu sprawstwa tego czynu nie jest możliwe. Jak wskazano powyżej, choć R. K. (1) nie znał osoby sprzedającego, zakup pojazdu nie został dokonany spontanicznie, ale po dokonaniu oględzin pojazdu przez specjalistę i po prześledzeniu dostępnych internetowych baz pojazdów. Obiektywnie podejrzeń nie budziła też cena pojazdu. Ponadto brak w sprawie jakichkolwiek danych, które wskazywałyby, że oskarżony mógł podejrzewać sprzedającego pojazd o sprzeczne z prawem działanie.

Reasumując, mając na uwadze, iż swoim zachowaniem R. K. (1) nie wyczerpał znamion z art. 291 § 1 k.k., ani też art. 292 § 1 k.k., zgodnie z treścią art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. Sąd uniewinnił oskarżonego od popełniania zarzucanego mu pkt 1 aktu oskarżenia czynu.

W kwestii drugiego z zarzucanych R. K. (1) czynu Sąd stwierdził, że wtoku postępowania nie udowodniono by pochodzący z kradzieży samochód marki V. (...) został oskarżonemu przekazany. Pojazd ten należał do partnerki R. K. (1), z którą ten wspólnie przebywał i sporadycznie korzystał z niego za jej przyzwolenie. Co istotne w tym zakresie zarówno sam oskarżony jak i A. G. (1) rzeczowo podnosili, iż z uwagi na zaawansowaną ciążę w/w, dla swojej wygody niejednokrotnie wolała by to jej partner prowadził rzeczowy pojazd, gdy jechali gdzieś razem. W żadnym razie nie sposób jednak stwierdzić, by rzeczona okoliczność świadczyła o „przekazaniu” tego samochodu oskarżonemu, co należałoby utożsamiać z objęciem go przez R. K. (1) w posiadanie samoistne. W konsekwencji Sąd również i w tym zakresie uniewinnił oskarżonego od popełniania zarzucanego mu czynu.

Przechodząc do oceny sprawstwa P. W. Sąd uznał iż materiał dowodowy dostarcza podstaw do przypisania mu czynu polegającego na udzieleniu pomocy w okresie 27 stycznia 2011 r. – 09 lutego 2011 r. w P. w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy poprzez przedłożenie w dniu 08 lutego 2011 roku w Starostwie Powiatowym – Wydział Komunikacji w P. podrobionego uprzednio przez inną ustaloną osobę pełnomocnictwa do odbioru dowodu rejestracyjnego samochodu marki B. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...), a następnie odebranie w dniu 09 lutego 2011 roku dowodu rejestracyjnego w/w pojazdu przez podpisanie się na decyzji nr KO 5500002559/11, tym samym pomoc w rejestracji w/w pojazdu pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 30 listopada - 01 grudnia 2010 r. na szkodę B. (...) w Danii. Jak zaznaczono przy okazji omówienia wyjaśnień oskarżonego P. W., nie był on w stanie w logiczny sposób wyjaśnić, z jakich względów wziął udział w opisanym procesie rejestracji, mijając się przy tym z prawdą nawet w zakresie liczby swoich wizyt w Starostwie Powiatowym w P.. Z okoliczności, jakie towarzyszyły rzeczony rejestracji, oskarżony z łatwością mógł zaś wywnioskować, iż dotyczy ona samochodu pochodzącego z nielegalnego źródła. Z dokumentów jakimi dysponował – pełnomocnictwa, a następnie decyzji wynikało bowiem, iż rejestracja dotyczy samochodu mogącego prezentować dużą wartość. Jak zaznaczał nadto sam oskarżony, nie znał przy tym osoby, która figurowała jako jego właściciel, samo pełnomocnictwo otrzymał bowiem od mężczyzny, którego dane nie figurowały w tych dokumentach, który nadto zmienia numery telefonów w tempie „uniemożliwiającym oskarżonemu ich bieżące zapisywanie” i nie zdecydował się sam złożyć odpowiednich dokumentów, mimo iż, jak zapewniał oskarżony, zawodowo zajmował się handlem samochodami. Powyższych zachowań – ocenianych obiektywnie w oparciu o podstawowe wskazania doświadczenia życiowego – nie sposób uznać za typowe dla rzetelnego przedsiębiorcy trudniącego się handlem używanymi samochodami. Sąd uznał zatem tłumaczenia oskarżonego za kompletnie niewiarygodne i stwierdził, że ten miał pełną świadomość, iż bierze udział w nielegalnym procederze. W związku z powyższym Sąd przypisał P. W. sprawstwo występku kwalifikowanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 k 2 k.k.

Analizując okoliczności popełniania przez oskarżonego drugiego z zarzucanych mu czynów, Sąd stwierdził, iż nie sposób za Prokuratorem przyjąć, by zamiarem oskarżonego było zarejestrowanie przez A. G. (1) pochodzącego z kradzieży pojazdu marki V. (...). W ocenie Sądu P. W. zmierzał jedynie do zbycia tego pojazdu, w tym też

celu uczestniczył w przygotowaniu mających potwierdzać jego legalne pochodzenie dokumentów. Okoliczność, że dokumenty te zostały następnie przedłożone celem jego rejestracji, było jedynie następstwem wskazanego działania P. W., nie zaś jego celem samym w sobie. Co więcej, należało nadto stwierdzić, iż za „podrobiony lub przerobiony dokument” w rozumieniu art. 270 § 1 k.k. nie może zostać uznana umowa sprzedaży pojazdu marki V. (...) z dnia 22 marca 2010 roku podpisana przez B. O. (1). Choć bowiem B. O. (1) poświadczyl w niej nieprawdę, oświadczając, iż jest właścicielem pojazdu, nie czyni to samego dokumenty „podrobionym”. Podrabianiem jest bowiem nadanie jakiemś przedmiotowi (np. pismu) pozorów dokumentu w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest. W grę może wchodzić podrobienie całości dokumentu lub tylko jego fragmentu. „Podrobieniem będzie więc zarówno podrobienie całego tekstu [...] dokumentu wraz z podpisem, jak i podrobienie samego podpisu. Nie czyni przy tym różnicy, czy osoba, której podpis podrobiono, w rzeczywistości istnieje i nosi imię i nazwisko, które podrobiono, czy też osoba ta nie istnieje” (Peiper, Komentarz, s. 395). Jak podniósł Sąd Najwyższy w wyroku z 4.12.2002 r., III K.K.N 370/00, LEX nr 74375: „Z punktu widzenia przedmiotu ochrony przestępstwa z art. 270 k.k. obojętne jest, czy podrobiony został oryginał dokumentu, jego kopia czy kserokopia. Przestępstwo w swojej istocie skierowane jest przeciwko wiarygodności dokumentu, a to może być zachwiane w sytuacji, gdy w obrocie prawnym znajdzie się kserokopia dokumentu nie odpowiadająca treści oryginalnego dokumentu lub stanowiąca jedyny dokument”. Przerobienie polega na zmianie treści istniejącego, autentycznego dokumentu (por. wyrok SN z 5.09.2000 r., II K.K.N 569/97, Prok. i Pr.-wkł. (...), poz. 6). Przerobienie może polegać m.in. na dokonaniu skreśleń, dopisków, wymazań. Por. bliżej P.-F. [w:] (...), t. 8, s. (...) i n. Wskazana umowa stanowi zatem jedynie poświadczający nieprawdę dokument prywatny, nie zaś dokument przerobiony, czy podrobiony. Wobec powyższego należało ją wykluczyć z opisu zarzucanego oskarżonemu w pkt 2 oskarżenia czynu. W konsekwencji uznając, iż zamiarem swoim P. W. nie obejmował wyłudzenia poświadczenia nieprawdy, zaś dokumentu, jakim się posłużył zbywając pojazd marki V. (...), w postaci umowy sprzedaży z dnia 22 marca 2010 roku nie sposób uznać za dokument podrobiony Sąd w ramach drugiego z zarzucanych oskarżonemu czynów uznał go winnym tego, że w okresie od dnia 28 stycznia 2011 r. do dnia 01 marca 2011 r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą posłużył się podrobionym dokumentem amerykańskim w postaci (...) o nr (...) poprzez dostarczenie go A. G. (1) i czyn ten zakwalifikował z art. 270 § 1 k.k.

Odnosnie kary dla P. W.:

W tym miejscu, w pierwszej kolejności, wyjaśnić należy, dlaczego Sąd w niniejszej sprawie zastosował przy orzekaniu wyroku przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 01 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k.. W związku z tym, że przepisy kodeksu karnego obowiązujące w czasie popełnienia przez P. W. przypisanych mu w wyroku czynów zostały w istotny sposób zmienione ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), należało rozstrzygnąć kwestię tzw. konkurencji ustaw, czyli rozstrzygnąć, która z ustaw byłaby dla oskarżonego względniejsza. Stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd, Sąd orzekający w sprawie dostrzegł, iż generalnie sytuacja oskarżonego w obu stanach prawnych jest podobna - zagrożenie karne przewidziane w art. 270 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. jest bowiem identyczne. Nie mniej jednak mając na względzie okoliczności sprawy w tym w szczególności fakt możliwego przyjęcia względem P. W. pozytywnej prognozy kryminalistycznej, Sąd założył, iż względem oskarżonego w razie wymierzenia mu kary pozbawienia wolności zastosowanie winna znaleźć instytucja warunkowego zawieszenia wymierzonej mu kary, o czym szerzej poniżej. Tymczasem obecnie obowiązujące przepisy nie dopuszczają możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze przekraczającym rok oraz w sytuacji, gdy sprawca w czasie popełniania przestępstwa był skazany na karę pozbawienia wolności, (art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r.), podczas gdy zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu z daty popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu w wyroku przestępstw, możliwość taka istniała wobec kar pozbawienia wolności na okres nie przekraczający dwóch lat, fakt uprzedniego wymierzenia sprawcy kary izolacyjnej nie stanowił zaś sam w sobie przesłanki wyłączającej stosowanie tej instytucji. Biorąc więc pod uwagę, iż w świetle okoliczności sprawy, w szczególności zaś orzekanie względem niego w oparciu o art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k.

wymierzenie w/w kary pozbawienia wolności przekraczającej jeden rok jawiło się jako wysoce prawdopodobne. W kontekście powyższego istotnym były również wcześniejsze skazania P. W. na kary pozbawienia wolności. Tym samym należało uznać, że przepisy obowiązujące obecnie są mniej korzystne dla oskarżonego niż przepisy dotychczasowe. Z tych względów, Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie zastosować należało przy orzekaniu wyroku przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Rozważając kwestię kary dla oskarżonego za opisane powyżej czyny, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k.

Zgodnie z brzmieniem przepisu stanowiącego podstawę skazania P. W. za czyn przepisany mu w pkt. I wyroku podlegał on karze pozbawienia wolności do 3 miesięcy do 5 lat – zgodnie z treścią art. 11 § 3 k.k.; z pkt. II wyroku – karze pozbawienia wolności do 3 miesięcy do 5 lat. Uwzględniając wskazane dyrektywy, Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego za ten czyn kwalifikowany z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyn z art. 270 § 1 k.k. – kara 1 roku pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu, na niekorzyść oskarżonego w każdym przypadku przemawiała okoliczność, iż działał on w pełni umyślnie, i tym samym okazując lekceważący stosunek wobec obowiązujących norm prawnych. Jednocześnie Sąd zważył, iż każdorazowo oskarżony działał w sposób przemyślany, planowo, a nadto z wyjątkowo niskich pobudek – celem osiągnięcia korzyści majątkowej. Sąd dodatkowo na niekorzyść oskarżonego poczytał jego uprzednia karalność, w tym za przestępstwo tożsame rodzajowo. W tym względzie należało jednak dodatkowo zawrzeć, iż skazanie oskarżonego za ten występki (kwalifikowany z art. 276 k.k.) miało miejsce przed wieloma laty. Tym samym, w ocenie Sądu nie mogło być mowy o wymierzeniu oskarżonemu kar łagodniejszego rodzaju aniżeli właśnie kary pozbawienia wolności we wskazanych wymiarach.

W związku z tym, że P. W. dopuścił się popełnienia dwóch przestępstw, zanim w stosunku do któregośkolwiek z nich zapadł wyrok, Sąd w punkcie IV uzasadnianego orzeczenia, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone względem niego kary i orzekł karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności – przy zastosowaniu zasady asperacji zbliżonej do zasady pełnej absorpcji. W ocenie Sądu za wymierzeniem oskarżonemu kary łącznej we wskazanym wymiarze przemawiała z jednej strony okoliczność, iż oba występkę popełnione zostały w krótkich odstępach czasu i godziły w tożsame dobro prawne; z drugiej zaś, że były popełnione w odmienny sposób. Nadto podkreślenia wymaga, iż Sąd nie dopatrywał się względem oskarżanego żadnych szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem przy łączeniu wymierzonych mu kar zasady pełnej absorpcji lub też kumulacji.

Sąd zdecydował również o warunkowym zawieszeniu orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 4 lata, uznając, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla zapobieżenia powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Orzekając w powyższym zakresie, Sąd wziął pod uwagę art. 58 § 1 k.k., z którego wynika prymat orzekania kar wolnościowych. Zgodnie z jego treścią, jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, sąd orzeka karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Wykonanie wymierzonej zaś P. W. kary pozbawienia wolności w warunkach izolacji penitencjarnej nie jest, zdaniem Sądu, niezbędne dla osiągnięcia celów, jakie są stawiane karze w sferze prewencji szczególnej. Mając na uwadze informacje zawarte w karcie karnej oskarżonego (dotyczące charakteru popełnianych przez niego dotychczas przestępstw), Sąd doszedł do przekonania, iż popełnienie przez niego przypisanego mu w niniejszej sprawie czynu miało charakter jedynie incydentalny i nie świadczy o jego zdemoralizowaniu. Fakt, iż oskarżony był już uprzednio karany, samo w sobie nie wyklucza bowiem stosowania wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary w sytuacji, gdy zdaniem Sądu, istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna odnośnie oskarżonego. Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 lipca 1980 r., zgodnie z którym „dodatnia prognoza co do postępowania oskarżonego w przyszłości, tj. że będzie on przestrzegał porządku prawnego, a zwłaszcza nie popełni ponownie przestępstwa (art. 73 § 2 k.k.), nie musi zdarzyć się wyłącznie wtedy, kiedy legitymuje się on "nienagannym" dotychczasowym trybem życia” (wyrok SN z dnia 28.07.1980 r. Rw 258/80, OSNKW 1980/12/91). Zważyć należy, iż

P. W. był co prawda karany, jednak były to występki różnorodnej natury. Nadto, choć oskarżony dopuścił się wcześniej występku godzącego bezpośrednio na wiarygodność dokumentów, miało to miejsce w innych okolicznościach, aniżeli w omawianych przypadkach – dopuścił się bowiem wówczas występku z art. 276 k.k., nie zaś 270 § 1 k.k., czy 272 k.k.

Mając na względzie powyższe, Sąd uznał, iż dla zrealizowania celów stawianych karze, nie jest konieczne jej efektywne wykonywanie w warunkach penitencjarnych. Z tego też względu, Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec P. W. kary pozbawienia wolności na okres 4 lat tytułem próby. Orzeczony okres próby będzie w ocenie Sądu wystarczający do skutecznego zweryfikowania przyjętej pozytywnej prognozy kryminologicznej co do przyszłej postawy oskarżonego.

W związku z faktem warunkowego zawieszenia orzeczonej względem oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności Sąd skorzystał z możliwości, jaką daje art. 71 § 1 k.k. i mając na uwadze treść art. 33 § 1 i 3 k.k. orzekł wobec niego grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 zł każda stawka. Orzeczenie w tym zakresie będzie stanowiło w ocenie Sądu dodatkową gwarancję dla realizacji względem oskarżonego celów kary, pomimo jej warunkowego zawieszenia. Jednocześnie wskazać należy, iż wysokość grzywny w przekonaniu Sądu spełnia dyrektywy określone w przepisie art. 33 § 1 i 3 k.k., zgodnie z którą ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2.000 złotych. Mając na względzie fakt, iż oskarżony osiąga stały miesięczny dochód, mając na utrzymaniu wyłącznie jedną osobę określenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 zł jest w ocenie Sądu uzasadnione.

W pkt VIII Sąd zasądził natomiast na rzecz adw. T. W. od Skarbu Państwa kwotę 1.446,48 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu Z. J. (1) z urzędu.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął natomiast w pkt. IX wyroku na podstawie przytoczonych tam przepisów nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego P. W. od obowiązku ich ponoszenia.

Sędzia SR Dorota Zabłudowska

Zarządzenia :

1. odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem,
3. akta przedłożyć z wpływem apelacji lub do uprawomocnienia.

G., dnia 9.03.2018r.

Sędzia SR Dorota Zabłudowska